

بسم الله الرحمن الرحيم

عنوان :
ملاقات با پروردگار

نام و نام خانوادگی: معصومه نجاریان

اعتکاف، هم خود عبادت است و هم ترکیبی است از عبادت هایی دیگر. ماندن در مسجد و میهمانی در خانه خدا، روزه داری، قرآن و ذکر و دعا، نماز شب و شب زنده داری، توبه و استغفار. آری، سفره نعمت های خداوندی برای کسب حیات جاویدان پهن شده است و هر جوانی را به هدف والای خویش نزدیک می سازد.

روز اول اعتکاف، سیزدهم رجب، ولادت امیرمؤمنان علی(ع) و روز پایان آن، وفات بانو زینب(س)، وارث صلابت و شهامت پدر و نماد صبر و شکیبایی است.

برای ما جای بسی افتخار است که در روزهای اعتکاف، زیر سایه این دو بزرگوار هستیم. روزهای اول را با خشنودی ولادت و روزهای پایانی را با اشک فراق سپری می کنیم. امید است که علی وار زندگی کنیم و راه زینبی را پیش گیریم تا در آزمون مشقت بار زندگی، کمر خم نکنیم و چراغ هدایت آن بزرگواران را به دست

روزهای اعتکاف، در پیشگاه خدا حاضر می شوی و غوطه ور در دریای معرفت او می گردی. از خمودی و کسالت روزمره ات بیرون می آیی و ساعت ها سر به سجده ندامت می گذاری. در برابر مقام والايش سر فرود می آوری و به آرامشی درونی دست می یابی؛ زیرا به آستان خدا سر نهاده ای.

خداوند هم لذت می برد از نگرستن به جوانانی که سه روز در مسجد، بی ریا و باصفا و در اوج فروتنی، با پروردگار خود نجوا می کنند. زبان حال آنها چنین است:

نیستم نیست که هستی همه در نیستی است

تا دیروز جوان هایی از جنس خودمان، شاید هم بلوری و شیشه ای تر، در جبهه های دفاع از اسلام، جبهه های جنگ را سرشار از عطر حضورشان می کردند. آنها سجاده هایشان را برای شهادت گسترده بودند. دو رکعت نماز می خواندند و به این اثر استوار خدا تکیه می کردند و عطش دیدار بود که آنها را به قربانگاه عظمت و اقتدار روانه می ساخت.

امروز ما جوانانی که در محاصره شیخونی دشوارتر قرار گرفته ایم، پناهگاهی جز یاد خدا و در آغوش او قرار گرفتن نداریم و اعتکاف، فرصت مغتنمی است برای پناه گرفتن در آغوش خدا، به دور از همه جنجال ها و هیاهوها، تا همه سیم خاردارهای فکری و وسوسه های دشمنان را کنار زنیم و از معبر صفای نماز و روزه در مسجد، به خدا برسیم.

پایان